

què fa Tirant.

Després d'animar els cavallers amb la seva exhortació, Tirant va baixar per la banda del darrere de la muntanya, perquè ningú no el veiés, i secretament i amb cuitats passos va anar al castell del cavaller Malveí que, com havien acordat, ja l'esperava. Dintre del castell va trobar preparades totes les coses que havia de menester. Primerament va fer agafar molt d'oli i quitrà amb gavetes de fusta, i sofre viu per encendre foc; després va prendre llenya seca i tot ho va fer posar en aquell vaixell que tenia amagat. Va fer lligar dues grans cordes a les cadenes del vaixell i dos homes en van prendre els caps i es van embarcar en una petita barca que tenien per

pescar. I, deslligat el vaixell, seguint el corrent, van anar riu avall vers el pont de fusta dels moros. Quan van ser prop del pont, els homes van calar foc al vaixell i el van deixar anar. Els moros, en veure tan grans flames de foc pel riu, es van tenir per perduts i el Soldà va abandonar el camp i tan de pressa com va poder es va adreçar al pont de fusta amb els seus homes per passar-lo i reunir-se amb les tropes del rei d'Egipte. El Soldà, com que tenia un bon cavall, va arribar al pont abans que hi arribés la nau incendiada i el va passar amb molts dels seus. Però el vaixell encès va arribar molt aviat al pont i el foc va ser tan gran que en molt poc temps va ser tot cremat i vint-i-dues mil persones van restar sense passar, aïllades dels seus, en aquesta banda del riu. Entre elles hi havia el fill del duc de Calàbria, el duc d'Andria, el duc de Melfi, el comte de Burgença, el comte de Montoro i molts altres capitans, que es van lliurar a la fuga, tement que Tirant els perseguís.

Entretant, ell va tornar a dalt de la muntanya i va trobar tota la seva gent a cavall preparada per atacar, però no els ho va consentir:

—Ara deixeu-los —va dir—. Demà obtindrem l'honor i les seves riqueses.

Quan va arribar el dia clar i el sol va muntar sobre l'horitzó, el Capità va fer sonar les trompetes i tothom va pujar a cavall. I Tirant va ordenar que davallessin de la muntanya i s'atendessin allí, sense atacar. Diafebus, veient que els turcs estaven molt desanimats i amb gran angoixa, li va prendre l'anell de la capitania de la mà i li va dir, sempre pensant en la seva glòria i fama:

—Senyor, deixa'm trametre Pírimus a l'Emperador perquè sàpiga aquestes noves.

—Així sigui. Fes que li digui que ens enviï naus i galeres amb provisions.

Quan Pírimus va entrar a Constantinoble va veure tota la població molt trista i adolorida. Va anar a palau i allí va trobar encara major dol, però ningú no li volia parlar i no sabent la causa d'aquella tristor, va pensar que l'Emperador, l'Emperadriu o la seva filla havien mort. Amb aquest pensament va entrar a la gran sala.

Rendició dels moros. Els consells del savi Salomó

El mateix dia que Pírimus sortia de Constantinoble, els turcs, perduda tota esperança, van desistir de presentar batalla i van enviar el savi moro Abdal·là Salomó, com a ambaixador de pau, a Tirant. Abdal·là es va presentar al camp cristià i en ser davant de Tirant li va fer gran reverència, humiliat, i va demanar-li que els perdonés la vida. El Capità va fer entrar els ambaixadors a la tenda i els va donar de menjar, i va reunir el consell.

nostre.

Tots els grans senyors que eren allí, veient que havia parlat tan bé i tan bons consells els havia donat, van suplicar a Tirant que atorgués la llibertat al discret moro. I Tirant, molt content, el fa ver lliure i, amb ell, el seu fill i vint captius més.

Al cap de dos dies van arribar les naus amb les vitualles i Tirant, una vegada descarregades, va despullar els moros de totes les seves riqueses i les va repartir entre la gent del seu camp i va embarcar els captius per trametre'ls a Constantinoble.